

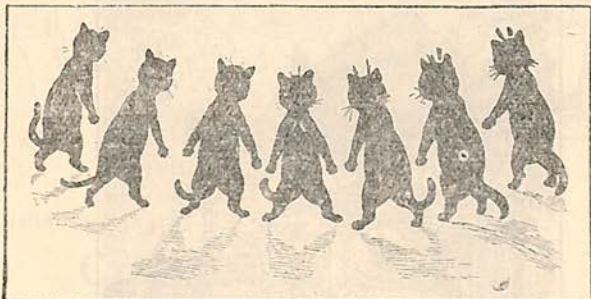
За замъка си говорѣли шепнишкомъ дори коткитѣ. А за владѣтеля на замъка, за „Чернокота“ си пошепвали съ страхопочитание и замиращо сърце...

А той, магьосникътъ, си седѣлъ неподвижно въ своето владѣние. И, разбира се, занимавалъ се съ разни магьоснически науки.

Но ето, еднажъ се притекълъ къмъ тѣзи мѣста единъ ученъ котакъ, чулъ той легендата за страшния замъкъ и казалъ:

— А защо да не се опитаме да проучимъ тази работа; защо да не разгледаме това нѣщо изтънко: парче по парче?

— Добръ, — казали на учения котакъ. — Вървете напредъ, а ние ще ви слѣдваме...

Учениятъ котакъ билъ умнъ и веднага започналъ да събира доброволци. И събралъ той 240 котаци и котки, 136 ежа... За водителъ поставилъ Пѣтля-пѣснопѣца. И тръгнала великата войска да прѣвзема магьосния замъкъ...

III.

Като лудо-развълнувани талази на сърдито море, налетѣла великата армия върху таинствения замъкъ „Чернокотъ“.

— Кукури-гу!... изкрѣщѣлъ водителя Петлю-пѣснопѣца. — Прѣдайте се!... Нека цѣлиятъ вашъ гарнизонъ да сложи своето оръжие! Оставете се на милостъта на побѣдителя!... Ей!... Нека се яви тукъ владѣтеля на замъка, билъ той графъ, или херцогъ, се ми е едно!..